

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3332/2565

พนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์ โจทก์ นาย น. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 69, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 จัตวา, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงในเรื่องไม้พะยูนของกลาง จำเลยที่ 1 เคยยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ผู้พิพากษาที่จำเลยที่ 1 ร้องขอไม่อนุญาตให้จำเลยที่ 1 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และศาลฎีกามีคำสั่งให้ยกคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของจำเลยที่ 1 การที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้ศาลได้ส่วนเพื่อพิสูจน์ว่าไม้พะยูนของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองโดยเจตนาที่จะให้มีการรับฟังข้อเท็จจริงใหม่ว่า ไม้พะยูนของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของผู้อื่น ทำนองเดียวกับการขออนุญาตฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ถือได้ว่าเป็นการยื่นคำร้องในประเด็นเดียวกันกับที่ศาลได้วินิจฉัยไปแล้ว ย่อมเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำร้องของจำเลยที่ 1 มา เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, 5, 6, 7, 48, 69, 73, 74, 74 ทวิ, 74 จัตวา ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ไม้พะยูนและรถของกลาง กับจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48 วรรคหนึ่ง, 69 วรรคสอง (1), 73 วรรคสอง (1) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีไม้พะยูนแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานร่วมกันมีไม้พะยูนอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่มียอดตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย จำคุก 1 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระทงละหนึ่งในสี่ ฐานร่วมกันมีไม้พะยูนแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุก 9 เดือน ฐานร่วมกันมีไม้พะยูนอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่มียอดตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย คงจำคุก 9 เดือน รวมจำคุก 18 เดือน ไม้พะยูนแปรรูปและไม้พะยูนอันยังมิได้แปรรูปกับรถแก๋ง ยี่ห้อยอนด้า และรถกระบะ ยี่ห้อยีซูซุของกลาง ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และยกคำขอให้รับรถกระบะ ยี่ห้อยีโตโยต้า ของกลาง และให้คืนแก่เจ้าของ ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้จ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับตามกฎหมายนั้น เนื่องจากศาลชั้นต้นมิได้ลงโทษปรับแก่จำเลยที่ 1 คำขอส่วนนี้จึงให้ยก โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 แผนกคดีสิ่งแวดล้อม

พิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 1 เฉพาะแต่ในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนปัญหาข้อเท็จจริงมีคำสั่งไม่รับ จำเลยที่ 1 อุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต่อศาลฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งว่า ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงของจำเลยที่ 1 ชอบแล้ว ให้ยกคำร้อง ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายว่า ไม้พะยุงของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในป่า ทั้งไม่ปรากฏหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่าเป็นไม้ที่ขึ้นในป่าแนบมาท้ายฟ้องจึงเป็นฟ้องที่ขาดองค์ประกอบความผิดไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) นั้น เห็นว่า คดีนี้เหตุเกิดเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2561 ซึ่งประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 106/2557 เรื่อง แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ มีผลใช้บังคับแล้ว โดยในข้อ 1. ของประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับดังกล่าวกำหนดให้ไม้พะยุงไม่ว่าจะขึ้นอยู่ที่ใดในราชอาณาจักรเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ดังนั้น โจทก์จึงหาจำต้องบรรยายฟ้องว่า ไม้พะยุงของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในป่า และไม่ต้องแสดงหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่าเป็นไม้ที่ขึ้น ในป่าแนบมาท้ายฟ้อง เมื่อโจทก์ได้กล่าวถึงประกาศดังกล่าวไว้ในคำฟ้องข้อ 1. ว่า เนื่องด้วยได้มีประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 106/2557 เรื่อง แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ประกาศ ณ วันที่ 21 กรกฎาคม 2557 ข้อ 1. กำหนดให้ไม้พะยุงไม่ว่าจะขึ้นอยู่ที่ใดในราชอาณาจักรเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. และบรรยายถึงการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองไว้ในคำฟ้องข้อ 2. ว่า เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2561 เวลา กลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยทั้งสองกับนายธีรภัทร จำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 3842/2561 ของศาลชั้นต้น ร่วมกันมีไม้พะยุงแปรรูป 39 แผ่น/เหลี่ยม ปริมาตร 0.728 ลูกบาศก์เมตร ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ไว้ในครอบครองภายในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ และร่วมกันมีไม้พะยุงอันยังมิได้แปรรูป 15 ท่อน ปริมาตร 0.167 ลูกบาศก์เมตรไว้ในครอบครอง โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย และพิสูจน์ไม่ได้ว่าได้ไม่นั้นมา โดยชอบด้วยกฎหมายจึงเป็นการบรรยายฟ้องในความผิดฐานร่วมกันมีไม้พะยุงแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานร่วมกันมีไม้พะยุงอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขายอันครบองค์ประกอบความผิดตามฟ้องแล้ว ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2564 ขอให้ศาลได้สวนเพื่อพิสูจน์ว่า ไม้พะยุงของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของชาวบ้านในอำเภอบุณฑล จังหวัดศรีสะเกษ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงในเรื่องที่มาของไม้พะยุงของกลาง จำเลยที่ 1 เคยยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ผู้พิพากษาที่จำเลยที่ 1 ร้องขอไม่อนุญาตให้จำเลยที่ 1 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และศาลฎีกามีคำสั่งให้ยกคำร้องขออุทธรณ์คำสั่งของจำเลยที่ 1 การที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องดังกล่าวนี้อีกโดยเจตนา ที่จะให้มีการรับฟังข้อเท็จจริงใหม่ว่า ไม้พะยุงของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของผู้อื่น ทำนองเดียวกับการขออนุญาตฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงถือได้ว่าเป็นการยื่นคำร้องในประเด็นเดียวกันกับที่ศาลได้วินิจฉัยไปแล้ว ย่อมเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำร้อง ของจำเลยที่ 1 มา จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · ชัยเจริญ ดุษฎีพร · อรุณ เรืองเพชร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3332/2565>